

CAJA CAZEMIER

ECHT SPEL

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Roos

Er was niemand. Met haar rug tegen de muur geleund keek Roos naar de lege ruimte voor haar. Er was geen beweging, geen geluid, niets. Alleen zonlicht gleed door de hoge ramen naar binnen om in stoffige banen op de donkere vloer te eindigen. Maakte niet uit, ze had de tijd. Roos draaide langzaam haar hoofd om alles in zich op te kunnen nemen: opzij, voor, de andere kant. 'Hé!' schreeuwde ze ineens. 'Het leven begint!'

Ze deed een paar passen naar voren, speurde alle kanten op, wachtte nog even, en begon te lopen, lukraak door de leegte, paniekerig bijna. 'Waar zijn jullie? Dit wil je niet missen! Kom op nou!'

Nee, ze wilde niet alleen zijn, niet alleen aan het leven beginnen. Waar was iedereen? Plotseling struikelde een groep naar binnen om direct uiteen te vallen in zeven losse individuen. Al pratend en gebarend vulden ze de ruimte om Roos heen. Ze kende hen niet, en ze wilde hen wel leren kennen, dus gaf ze iedereen een hand.

'Hoi, ik ben Niek.'

'Mijn naam is Annemijn.'

'Lana, hallo.'

'Ik ben Stella.'

'Renzo.'

'Mei-Lan.'

De laatste die Roos ontmoette, was een jongen met krul-

len. Hij was van haar leeftijd, schatte ze, vijftien of zestien. Van dichtbij kon ze zien dat hij lichte zomersproeten had en groenbruine ogen waarmee hij haar vrolijk aankeek. Ineens had ze kriebels in haar buik. Ze lachte. 'Hai.'

'Hallo, ik ben Joppe.'

'En ik ben Roos.'

'Jij ook hier?'

'Ja, ik ook hier. En de anderen. Gelukkig dat jullie er zijn.'

Ze stonden nu in een kring om haar heen. Ze keken elkaar aan: en nu? Hoe zouden ze beginnen? Hoe pakten ze het aan?

'Zitten jullie ook hier op school?' vroeg Renzo. Ze begonnen door elkaar heen te kakelen. Over de schooldag die voor hen lag. Over de leraren. Over muziek. Over huiswerk. Renzo en Niek haalden sigaretten tevoorschijn. Annemijn begon met haar mobiel te spelen. Mei-Lan strikte de felgekleurde veters van haar sneakers. Lana deed oortjes in en plukte wat aan de kleren van Joppe. Roos staarde naar hem tot ze werd opgeschrikt door de schoolbel.

'Waarom zouden we naar binnen gaan?' vroeg Stella ineens.

Verbaasd keek de groep naar haar, vervolgens probeerden ze voorzichtig: 'Om iets te leren?'

'Om iets te worden?'

'Om iets te ontdekken?'

'We moeten op alles voorbereid zijn!'

'We moeten de mogelijkheden op een rijtje zetten.'

'Of gewoon omdat het moet...?' Dat laatste antwoord kwam van Mei-Lan, de jongste onder hen.

'Wij doen toch niets omdat het móét?!' Vol afgrijzen keek Joppe de anderen aan, die instemmend knikten.

'Maar we moeten volwassen worden... toch? Hebben we een keus?' hield Mei-Lan vol.

‘Mei-Lan heeft gelijk!’ Roos omarmde het meisje.

‘Ook als we niets doen, worden we vanzelf wel volwassen,’ grijnsde Renzo, die bijna achttien was.

Annemijn was het niet met hem eens. ‘Niets doen is geen optie. Het is *mijn* leven, daar wil ik iets van maken. Jullie niet dan?’

Natuurlijk wilden ze iets van hun leven maken. Maar hoe deed je dat?

‘Kom, dat gaan we onderzoeken!’ stelde Lana voor.

‘Yep,’ zei Joppe. ‘We gaan beginnen.’

‘Dat zeg ik,’ mompelde Roos, ‘het leven begint...’

‘Stop maar, tot hier.’ De regisseur stond op van de stoel waar hij met een kaarsrechte rug op het puntje naar hen had zitten kijken. ‘Zie je? Dit is veel spannender dan een gewoon schoolplein waar iedereen alleen of met z’n tweeën naartoe komt, lopend of fietsend. We doen het nog een keer, en probeer dan niet alleen naar elkaar, maar ook naar voren, naar het publiek te focussen. Probeer open te zijn, Joppe, dus niet je armen over elkaar, want dan sluit je je af. Mei-Lan, maak je gebaren groter. “We moeten volwassen worden.” Geef maar aan hoe groot je wilt worden.’

Ze lachten. Mei-Lan was niet alleen de jongste, ook de kleinste.

‘Roos,’ ging Finn verder, ‘kun je meer schrik in je stem leggen? Ren in het rond, voel de paniek! Je bent alleen op een plek waarvan je helemaal niet had verwacht alleen te zijn, het schoolplein is normaal vól met leerlingen.’

Finn gaf iedereen aanwijzingen. ‘Oké, dan doen we het nog een keer! Ga klaarstaan!’

Opnieuw leunde Roos tegen de muur van de zaal waar de

jeugdtheaterschool repeteerde, de anderen wachtten in de hoek tegenover haar. Improviseren moesten ze, uitproberen. Finn zou er dan later een geheel van maken. Nogmaals keek Roos naar de leegte voor zich: zwarte vloer, zwart plafond, witte muren. Er hingen zwarte gordijnen, die nu open waren en achter haar het zonlicht doorlieten. Tegen de achterwand stond een rij krukken, aan de korte kant voor was een verhoging waarop stoelen geplaatst konden worden als er mensen keken. Nu zat alleen Finn er, die de komende maanden het stuk met hen zou maken en repeteren.

‘Niet te lang wachten, Roos!’ kwam een stem van ver. ‘Nú!’

En weer schreeuwde ze: ‘Hé! Waar zijn jullie? Het leven begint!’

‘Oké mensen, genoeg voor vandaag.’ Finn maakte een beweging alsof hij hen allemaal in één keer wilde omhelzen. ‘Goed gedaan, lekker gewerkt! Morgen graag iedereen in het zwart, dat maakt het beeld rustiger. Tien uur beginnen we met stemles. Iedereen is op tijd, ook Renzo.’

Lawaaiig verlieten ze de zaal. Vanuit haar ooghoeken keek Roos naar de rode wangen van Joppe. Boven gingen de jongens naar hun kleedkamer, de vijf meiden kleedden zich daarnaast om. Roos trok het elastiekje uit haar blonde paardenstaart en borstelde het haar voor ze het opnieuw bij elkaar bond. Joggingbroeken werden verwisseld voor rokjes, telefoons werden gecheckt.

Waren de jongens al weg? Er kwam geen geluid meer uit de ruimte waar zij zich hadden omgekleed. Nou ja, morgen zag ze iedereen weer.

Zomervakantie, en dan op tijd opstaan – niemand van hen vond dat erg. Allemaal waren ze blij mee te kunnen spelen,

ze hadden tenslotte allemaal auditie gedaan voor *De voorstelling van je leven*.

Met een klik haalde ze haar fiets van het slot en reed weg.

‘Roos, wacht!’ Iemand kwam haar achterop gefietst. ‘Ik moet ook die kant op.’ Ineens was Joppe naast haar, zijn wangen nog steeds rood.

‘Fijn hè, vandaag?’ vroeg ze blij.

‘Ja, een werelddag! Heb nu al zin in morgen. Gave groep, ook.’ Hij gaf een knipoog. ‘Ik speel alleen met leuke mensen.’

Roos lachte. ‘Alsof jij kunt bepalen wie er meespelen.’

‘Ze worden vanzelf leuk als ik meedoe.’

‘Of word jij leuk als je met ons meedoet?’

Joppe grijnsde. ‘Misschien is het dat ook wel.’

Roos wees. ‘Ik moet deze kant op.’

‘O, ik ook,’ zei hij.

Haar benen traptten rond. Binnen in Roos leek het ook te draaien en het voelde of haar hart even moest zoeken waar zijn plek ook alweer was. Hij is leuk, dacht ze.

‘Je hebt al vaker meegespeeld, hè?’ vroeg Joppe.

‘Met een productie bedoel je? Ja.’

‘Spelen in een productie, dat is het toppunt, hè?’

‘Ja, vind je? Ik houd ook erg van de gewone lessen, als ik maar kan spelen. Maar dit is wel een uitdaging.’

Zeker, ze had meegedaan aan verschillende producties, ze speelde immers al heel lang toneel. Je deed afwisselend óf alleen de lessen óf je oefende voor een voorstelling, en dan stonden alle lessen in het teken van die productie.

‘Ik hou wel van improviseren,’ zei Joppe.

‘Dat wordt later allemaal vaste tekst, hoor. Ze laten niets aan het toeval over.’

‘Toeval! Nee, beter van niet. En toch... Dat ik al die leu-

ke mensen ontmoet bij de theaterschool is ook toeval! Dat ik nu met jou in een productie zit. Dat ze juist déze voorstelling gaan maken! Dat die vrouw...' Hij wees op de vrouw die ze voorrang moesten verlenen op het zebrapad. 'Dat we die vrouw nu zien oversteken, want dan kan ik je vertellen dat ze me aan mijn stiefmoeder doet denken. Ik heb natuurlijk een hekel aan mijn stiefmoeder dus het liefst rijd ik haar van de sokken.'

Roos lachte. 'Natuurlijk?'

'Stiefmoeders zijn toch boze vrouwen?'

'Volgens mij alleen in sprookjes.' Roos dacht aan de stiefmoeder van haar vriendin Naomi, die erg aardig was.

'Ik geloof in sprookjes,' maakte Joppe duidelijk.

'Jammer voor jou als je stiefmoeder niet aardig is.'

'Ik heb niet gezegd dat ze niet aardig is.'

Roos keek met opgetrokken wenkbrauwen opzij. Hè? Dat zei hij toch net? 'O, maar...'

Joppe legde heel even zijn hand op haar mouw. 'Toeval brengt mensen bij elkaar.'

'Zo toevallig is het niet dat we nu samen spelen,' reageerde Roos nuchter. 'Jij woont hier in deze stad, en ik ook, en we houden allebei van toneelspelen. En er is maar één jeugdtheaterschool.'

'Maar dat we allebei van toneelspelen houden, dát is toch toeval.'

Roos trok een gezicht. 'Als je naar onze hobby's kijkt: ja, dan heb je gelijk. Maar als je mensen ontmoet bij de jeugdtheaterschool, is het dan ook nog toeval dat ze van toneelspelen houden?'

'Eh...' zei hij. 'Maar dat we allebei dezelfde kant op moeten? Is dat toeval?' En hij bleef naast haar fietsen.

‘En Finn, hoe vind jij die?’ ging Roos maar op iets anders over. De regisseur was voor hen allemaal een onbekende.

‘Oké, volgens mij is hij oké. En de rest van de groep, ken jij die goed?’

Roos kende hen allemaal, sommigen wat beter, anderen alleen van gezicht, dan hadden ze in een andere groep dan zij les gehad. Al had de theaterschool veel leerlingen, je kende elkaar wel min of meer.

‘Wij hebben nog niet eerder samen gespeeld,’ stelde ze vast.

‘Dat werd hoog tijd,’ beaamde Joppe.

‘Heerlijk, hè,’ zei Roos opnieuw. ‘De hele week toneel-spelen.’

‘En aan het einde van de zomervakantie weer zo’n week,’ vulde Joppe aan.

‘Ja, super!’ Dat hoorde erbij als je bij de theaterschool kwam: elke zaterdag spelen en als je meedeed aan een productie ook vaak in de schoolvakanties.

‘Ga je nog weg in de vakantie?’ vroeg Joppe.

‘We gaan drie weken naar Frankrijk. Jij?’

‘Ik heb nog geen plannen.’ Nu stak Joppe zijn hand op. ‘Hé, ik moet hier af.’

‘Naar de boze stiefmoeder?’

‘Nee, naar mijn vader. Nou, tot morgen!’ Joppe sloeg af en Roos zuchtte diep. Woonde die boze stiefmoeder dan niet bij zijn vader? Vreemd.

Opgewonden fietste Roos het laatste stuk naar huis, ze kon niet wachten om thuis over haar dag te vertellen.